

Aldus



## Duitse shampoo is doping

Fabrikant Dr. Kurt Wolff uit Duitsland waarschuwt topsporters voor de gevolgen bij een dopingtest van het gebruik van Alpecin cafeïneshampoo tegen haaruitval. Danielle Tamis vertelt.

Voor wie legt u een flesje onder de kerstboom?

“Mijn zwager.”

Lance Armstrong heeft een kort koppie.

“Bij sporters die veel van hun lijf vragen, gaat haaruitval sneller. Hetzelfde bij veel stress. Daarom is deze shampoo een perfect product voor sporters.”

Hoe werkt het?

“Dagelijks twee minuten lekker inmasseren. Het wordt opgenomen door het haarzakje en dat zakje houdt haar langer vast.”

## ‘Oploskoffie in je haar werkt niet’

Is cafeïne doping?

“Het is in 2004 geschrapt van de dopinglijst, maar Anti Doping Agency Wada monitort cafeïne nog steeds. Het kan vragen oproepen.”

Voor 2004 was de grens 12 microgram cafeïne per milliliter urine. Dat staat gelijk aan twaalf blikken Red Bull. Hoeveel keer haar wasen is dat?

“Dat is moeilijk te zeggen. Shampoo gaat niet door het spijsverteringsorgaan, maar komt direct in de huid. Uit concurrentieoogpunt zeggen we niet hoeveel cafeïne er in één wasbeurt zit. Maar het is te zien bij een dopingstest.”

Smeer je eigenlijk oploskoffie in je haar?

“Het is geen oploskoffie. Het is een goed verzorgende shampoo. Oploskoffie in je haar werkt niet. Deze shampoo begeleidt de cafeïne de huid in.”

Ga je harder fietsen door deze shampoo?

“Vanwege de luchtweerstand hebben sporters liever een kaal hoofd. Maar ook sporters willen na hun sportcarrière een aantrekkelijke bos haar. Dit is de eerste shampoo in Nederland waarvan wetenschappelijk is aangetoond dat hij werkt. Er komt er mogelijk ook eentje voor vrouwen.”

Is er ook decafé-shampoo?

“In feite zijn alle andere shampoo's decafé.”

ROB ROMBOUTS

## Wensenambulance Vrijwilligers helpen terminaal zieken hun laatste wens te vervullen



Niels Paulisse wordt, onder toezicht van zijn echtgenoot (met zwarte trui) naar de terreinwagen van de reddingsbrigade overgebracht.

FOTO'S DINGENA MOL

# Een laatste tripje naar zee

**De Wensenambulance helpt mensen hun laatste wens in vervulling te laten gaan. Niels Paulisse wilde nog één keer de zee zien.**

MARLOES DE MOOR

Tegen de nevelige verte tekenen zich de donkere silhouetten van twee vissers af. Argeloos gooien ze hun hengels uit, scharrelen met emmers langs de vloedlijn. Het is een gewone herfstdag aan de Zandvoortse kust.

Maar niet voor Niels Paulisse (53). Hij zal niet lang meer leven. Tien weken streed hij vergeefs tegen een agressieve vorm van kanker. Vandaag ziet hij voor het laatst hoe de golven onverstoord, in melancholische cadans, tegen het zand slaan.

Han Winterkamp (56), zijn echtgenoot, regelde deze laatste wens via de Wensenambulance Amsterdam. Het initiatief drijft op ambulancehulpverleners die belangeloos meewerken aan het vervoer van de patiënt. Sinds de start in september 2011 zijn al verschillende wensen in vervulling gegaan, van een wedstrijd van Ajax tot een bezoek aan het Rijksmuseum.

Ambulancehulpverleners Arjan Schouten en Myrna Stendert begeleiden Paulisse en zijn echtgenoot vanuit het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis naar het strand van Zandvoort. Schouten doet dat met een stoere compassie, Stendert met korte vrolijkheid.

De achterdeuren van de ambulance-wagen staan open, zodat de twee mannen goed zicht op de zee hebben. Op de achtergrond gromt zachtjes de motor om de cabine warm te houden. “Weer een stukje van mijn leven weg,” fluistert Paulisse.

Zijn man zit dicht tegen hem aan. De zee is hun dierbaar. Ze kochten ooit samen een boerderijtje in het Noord-Franse Berck-sur-Mer en waren verknocht aan de krijtwhite rotsen en de brede stranden waar ze lange wandelingen maakten. “In augustus waren we er voor het laatst,” zegt Winterkamp. Ze zwijgen. In de mistige hemel verschijnt een barst die een stukje tere, blauwe lucht ontbloot.

Nu en dan komt Schouten kijken of alles nog naar wens is. Hij ploegt terug door het mulle zand en trekt met zijn vinger denkbeeldige tranen over zijn wangen. “Nattigheid daarzo.”

**‘Als dit je niets doet, ben je niet geschikt voor dit vak’**

“Als dit je niets doet, ben je niet geschikt voor dit vak,” zegt hij. Hij zal het later nog een paar keer zeggen, als een soort bezwering. Alsof hij daarmee wil verklaren waarom hij nog elke keer met een zwaar gemoed thuiskomt en geen woord toereikend lijkt om de gebeurtenis te beschrijven.

Met de Reddingsbrigade is geregeld dat Paulisse en zijn man in een ter-



Arjan Schouten en Myrna Stendert halen Niels Paulisse op bij het ziekenhuis.



Terug naar het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis.

reinauto vlak langs de vloedlijn kunnen rijden. Paulisse ligt dik ingepakt op een brancard, zijn hoofd een kwartslag gedraaid. “Prachtig. Wat mooi,” zegt hij broos.

Winterkamp legt een hand op de schouder van de man die hem 28 jaar geleden als blonde jongen zo onverschrokken nakeek, die met zakken potgrond sjouwde, maar ze plompverloren neerzette toen hij Han Winterkamp in beeld kreeg. Van de weeromstuit fietste Winterkamp, even verlegen als gevleid, snel door. “Voor die tijd was het brutaal dat een jongen zo naar je keek. Zeker in Enschede.”

Later kwamen ze elkaar weer tegen en sindsdien zijn ze onafscheidelijk.

“Niels vroeg me een paar keer ten huwelijk. Ik vond dat het niets toevoegde, maar in 2007 zijn we toch getrouwd.” Hij kijkt naar de robuuste, zwarte ring om zijn vinger: “Nu denk ik dat het wel degelijk iets toevoegt.”

Maandag gaat Paulisse mee terug naar Enschede waar ze samen de laatste weken van zijn leven zullen doorbrengen. Als de schemering inzet, hevelen de hulpverleners hem behoedzaam over van de terreinwagen naar de ambulance.

Paulisse zweet van vermoeidheid. Het blauwe plafondlicht schijnt over zijn dichtgevallen ogen, zijn moegestreden gezicht. Hij slaapt, met het zilt in zijn haar.

ADVERTENTIE



www.lapland.nl